

Gazeta Lwowska
 wychodzi codziennie o 3ciej
 godzinie po południu, z wy-
 jatkami świąt uroczystych i
 niedzieli. Co sobota wycho-
 dzi „Dodatek tygodniowy”.
 Prenumerata wynosi
 z przesyłką pocztową na rok
 cały 16 złr., na kwartał
 4 złr., na miesiąc 1 złr.
 35 c. Miejscowa na rok 12 złr.,
 na kwartał 3 złr., na miesiąc
 1 złr.

GAZETA LWOWSKA.

Za inseraty i arty-
 kuly nadeslane od jednego
 wierzca: pierwszy raz 6 c.,
 drugi i trzeci po 5 c. Na-
 leży dość stoplowa od każdej
 insercyi 30 cent.
 Przesyłki (franco) od-
 biera Administracya Gazety
 Lwowskiej. Numer poje-
 dyńczy w Expodycyi Gazety
 (Ulica Walowa Nr. 370) 6 c.
 Reklama eye wolne
 od opłaty pocztowej.

Prenumerata na „Dodatek tygodniowy” osobno wynosi rocznie: w miejscu 4 złr., z przesyłką pocztową 5 złr. w. a.

Nr. 24.

Czwartek 30. Stycznia 1868.

Rok wydania 58.

Telegram Gazety Lwowskiej.

Wiedeń, 30. stycznia. Na wczorajszym po-
 siedzeniu delegacyi węgierskiej interpelował Ghiezy
 wspólne ministeryum, dlaczego się nieprawnie na-
 zywa ministeryum państwa, dlaczego w niem nie
 jest zachowana równość (Paritæt), dlaczego w jego
 skład wchodzi minister wojny, o którym w ustawie
 nie ma wzmianki. Kerkapolyi ze stronnictwa Deaka
 interpelował również co do nazwy ministeryum pań-
 stwa, i zapytał, w jaki sposób to ministeryum wejść
 zamierza w korespondencyę parlamentarną z delega-
 cyą węgierską. Następnie wybrani zostali: hr. Wła-
 dysław Usaky wiceprezydentem a Rajner Kerkapolyi
 sekretarzem. Gdy prezydent przedłożenie budżetu po-
 stawił na porządek dzienny przyszłego posiedzenia
 pojutrze odbyć się mającego, oświadczył Ghiezy, że
 z swoimi stronnikami nie może brać udziału w na-
 radach nad budżetem, dopóki nie nastąpi odpowiedź
 na interpelacyę. Prezydent rady ministrów hr. An-
 drassy oświadcza, że krok ten jest nie właściwy (in-
 korrekt). trzeba bowiem zostawić wspólnemu mini-
 steryum czas do dania odpowiedzi.

(Telegramy „Czasu”.)

Wiedeń, 29. stycznia. Delegacya klubu węgier-
 skiego dała do poznania, iż zamierza interpelacyę z po-
 wodu nazwy „Ministeryum państwa”.

Zagrzeb, 28. stycznia wieczór. Sejm uchwalał
 uchwały w imieniu państwa.

Petersburg, 28. stycznia. Przybył tu namiestnik
 Królestwa Polskiego hr. Berg. Przepisy względem
 przyjmowania cudzoziemców za poddanych Królestwa Pol-
 skiego, zastąpienie będą postanowieniami obowiązującymi
 w Rosyi.

Paryż, 28. stycznia, wieczór. Senat uchwalał
 ustawę o reorganizacyi armii.

Florencya, 28. stycznia. Książę Humbert za-
 reczył się z księżniczką Małgorzatą córką księcia Genui
 (córka zmarłego brata królewskiego i Królowej saskiej
 Elzbiety). — Izba na zalecenie ministra hr. Menabrea przy-
 jęła tymczasowe przedłużenie budżetu na miesiąc luty.

Część urzędowa.

Ustawa z 14. stycznia 1868

względem udzielenia gminie miasta Brodów wsparcia
 z funduszów państwa.

Za zgodą obu izb Mojej Rady państwa uznaje
 za stosowne rozporządzić co następuje:

I. Miastu Brodom w Galicyi udzielone będzie z fun-
 duszów państwa wsparcie w sumie 42.000 złr. na
 odbudowanie części miasta zniszczonej przez pożar
 dnia 23. maja 1867.

II. Wyznaczone miastu Brodom wsparcie w su-
 mie 42.000 złr. ma być użyte na częściową amorty-
 zacyę zaliczki nieoprocentowanej udzielonej mu jako
 chwilowa zapomoga przez c. k. ministeryum skarbu
 w sumie 100.000 złr. i przyzwała się pomienionemu
 miastu dla wywiązania się z zobowiązań w obec
 uprzyw. austr. banku narodowego z powodu pożyczki
 hipotecznej zaciągniętej się mającej. że po strąceniu
 kwoty subwencyyjnej w sumie 42.000 złr. pozostająca
 jeszcze reszta w sumie 58.000 złr. może być spła-
 cona uprzyw. austr. bankowi narodowemu w 5proc.
 listach zastawnych przeznaczonych do losowania w no-
 minalnej wartości tychże al pari.

Ta wypłata jednak ma nastąpić najpóźniej dnia
 1. października 1868.

III. Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu
 ministrowi skarbu.

Wiedeń, 14. stycznia 1868.

Franciszek Józef, m. p.

Brestel, m. p.

Część nieurzędowa.

Zabieramy znowu głos w sprawach serwituto-
 wych, aby przedstawić ich przebieg w przeciągu

ostatnich sześciu miesięcy po koniec grudnia 1867,
 i zreasumować rezultaty osiągnięte w roku ubiegłym.

Przedewszystkiem odwołujemy się do podanych
 w tym względzie wykazów w kwietniu i sierpniu ze-
 szłego roku, z których pierwszy przedstawiał rezul-
 taty osiągnięte z koncem grudnia 1866. drugi zaś
 wykazywał przebieg tych spraw w pierwszym półro-
 czu 1867, to jest po koniec czerwca.

Ten ostatni wykaz podał ogólną liczbę
 spraw serwitutowych z koncem czerwca 1867
 na 12.928.

W drugim półroczu 1867 przybyło no-
 wych spraw wziętych w pertraktacyę częścią
 z urzędu, częścią na żądanie stron 552.

a zatem wynosi z koncem grudnia 1867
 ogólna liczba spraw 13.480.

Z koncem czerwca 1867 było spraw
 a) załatwionych ostatecznie:
 ugodami 2803
 wyrokami 5078

razem 7881.

b) załatwionych częściowo 955,
 c) nie rozstrzygniętych, lub nie wziętych
 w pertraktacyę 4092.

razem 12.928.

Z koncem grudnia 1867 r. było spraw

a) załatwionych ostatecznie
 ugodami 3328
 wyrokami 6045

razem 9373,

b) załatwionych częściowo 851,
 c) nie rozstrzygniętych, lub nie wziętych
 w pertraktacyę 3256,

razem 13.480.

Pomnożyła się zatem liczba spraw osta-
 tecznie załatwionych w drugim półroczu
 1867 o 1492.

Z tego przypadku na ugody 525,
 na wyroki 967.

Liczba spraw częściowo załatwionych
 zmniejszyła się o 104.

Zaś liczba spraw nie rozstrzygniętych,
 lub nie wziętych w pertraktacyę zmniejszyła
 się tylko o 836,

ponieważ przybyło nowych spraw 552,
 zaś 104.

sprawy częściowo załatwione przeszły w sta-
 dyum ostatecznego załatwienia.

Ze spraw ostatecznie załatwionych w wyz wy-
 kazanej liczbie 9373 pozostaje w zawieszeniu spraw
 1050, a przyczyną tego są, albo wniesione przez
 strony rekursa, albo niezłożenie przyznaných kapita-
 łów wykupna, lub wreszcie niemożność odgranicze-
 nia i oddania w ziemie przyznaných stronom ekwiwa-
 lentów w gruncie.

Reasumując rezultaty osiągnięte w obydwóch
 półroczach 1867, i porównyując je ze stanem spraw,
 jaki był z koncem grudnia 1866, i jakimś wykazali
 w kwietniu 1867, przedstawiają się następujące re-
 zultaty całorocznie:

Z koncem grudnia 1866 wynosiła ogólna
 liczba spraw serwitutowych 12.670,
 zaś z koncem grudnia 1867 13.480,

zatem przybyło w roku 1867 nowych
 spraw 810.

Spraw ostatecznie załatwionych było
 z koncem grudnia 1866

ugodami 2586
 wyrokami 4388

razem 6974,

zaś z koncem grudnia 1867
 ugodami 3328
 wyrokami 6045

razem 9373.

Załatwione zatem w roku 1867 ostatec-
 znie 2399,
 z tego ugodami 742,
 wyrokami 1657.

Z koncem roku 1866 było spraw zała-
 twionych częściowo 846,
 z koncem roku 1867 851,

przybyło zatem spraw częściowo zała-
 twionych 5.

Ogólna liczba nie rozstrzygniętych, lub
 nie wziętych w pertraktacyę wynosiła z kon-
 cem roku 1866 4850.

zaś z koncem roku 1867 3256,
 ubyło spraw nie rozstrzygniętych 1594.

Zresztą oddały w ciągu roku 1867 or-
 gana serwitutowe stronom ekwiwalentów
 w gruncie 536,

mianowicie po koniec czerwca 1867 202
 zaś od 1. lipca po koniec grudnia
 1867 334.

Do tych cyfr dodać musimy także, iż w ciągu
 ubiegłego roku sprawy serwitutowe we Wielkiem
 Księstwie Krakowskiem ukończone zostały prawie zu-
 pełnie, że w powiatach Rzeszowskim i Kolbuszowskim,
 Tarnopolskim, Zbaraskim, Skałackim, Trembowelskim,
 Kołomyjskim i Horodeneckim zbliżyły się tak dalece
 do końca, iż komisjami lokalnym ustanowionym dla
 tych powiatów w Rzeszowie, Tarnopolu i Kołomyi
 sprawy serwitutowe sąsiednich powiatów przekazane
 być mogły.

O ile nam wiadomo, przedsięwzięto c. k. Na-
 miestnictwo jako komisya krajowa w sprawach ser-
 witutowych zestawienie szczegółowych wykazów, (ro-
 dzaj katastru serwitutowego), które obejmować będą
 nie tylko detailiczne określenie wszelkich uprawnień,
 wziętych pod rozprawę w każdej pojedynczej gminie,
 ale i rezultaty tychże, wykazując przestrzeń gruntu
 uwolniona od służebnictw, przestrzeń ekwiwalentów
 za służebnictwa uprawnionym na własność oddanych,
 kwoty kapitałów przyznane itp. dane, rzucające świa-
 tło na te tak ważne dla kraju sprawy.

W przyszłym półroczu spodziewamy się, że na
 podstawie tych wykazów, jeżeli zdołają być wykoń-
 czone, będziemy w możności podania czytelnikom
 naszym obfitszych szczegółów o tych sprawach.

Wien, Abdp. z d. 27. stycznia ogłasza pi-
 smo, Jego Exc. ministra spraw wewnętrz-
 nych i do wszystkich naczelników
 krajów koronnych, które tak opiewa:

„Jak JWPan się dowiadujesz z mojego urzędo-
 wego rozporządzenia z dnia dzisiejszego, raczył Jego
 ces. król. Mość rozporządzić w myśl orzeczenia w art.
 13. ustawy zasadniczej państwa z d. 21. grudnia 1867
 względem pełnienia władzy rządowej i wykonawczej
 i na wniosek rady ministeryalnej dla królestw repre-
 zentowanych w radzie państwa, ażeby, jak na przy-
 szłość wszystkie organa administracyi państwa w swo-
 jej przysiędze służbowej będą obowiązane zaprzysię-
 gać niezłomną wierność ustawom i zasadniczym pań-
 stwa, teraz wszyscy zaprzysiężeni już urzędnicy ad-
 ministracyi państwa dodatkowo deklaracyę o miasto
 przysięgi równej treści składali.

JWPan będziesz więc czuwał nad tem, żeby
 stosownie do tego Najwyższego rozporządzenia wszy-
 scy urzędnicy administracyi państwa w zakresie urzę-
 dowego działania JWPana o tę deklaracyę miasto
 przysięgi, która co do wewnętrznego znaczenia ró-
 wna się przysiędze na konstytucyę, składali.

Rozumie się samo przez się, że przy tem nie należy na nikogo wywierać przymusu, aby przeciwko swojemu przekonaniu taką deklarację składał. Któryby ze sług państwa nie mógł tego pogodzić ze swoim sumieniem, na tego nie należy wywierać w tym względzie żadnej presyi, a tylko mnie zawiadomić o tym wypadku a ja wydam dalsze rozporządzenie. Te zaś organa rządu przeciwnie, które oświadczą gotowość do złożenia tej deklaracji niechaj się dobrze zastanowią, że to nie jest prosta formalność, lecz akt polityczny wielkiego znaczenia i wielkiej doniosłości.

Mam to sobie za rzecz sumienia położyć z góry nacisk na to, żeby w całym zakresie powierzonej mi służby administracyjnej od wszystkich urzędników żądano oprócz niezłomnej wierności dla cesarza, także bezwarunkowego poważania dla konstytucyi dla ustaw zasadniczych państwa.

O ile w ogóle stało się koniecznym potrzebnym trwałe wzmocnienie publicznego poczucia prawnego, tem nieodzownie potrzebna, ażeby organa rządu, oprócz najzupełniejszej nieskazitelności charakteru zyskali także powagę sumiennych wykonawców konstytucyi władzy.

Chęci ministra nie wystarczą dla najlepszych zamiarów, jeżeli im nie pomagają również szczerze chęci podwładnych mu urzędników.

Muszę zaś z tem większym naciskiem od każdego organu rządu czynnego w moim zakresie działania wymagać szczerzego poddania się i wierności bez skazy dla konstytucyi o ile, że podług ustawy zasadniczej państwa minister odpowiedzialny jest za zgodność z ustawami konstytucyjnymi wszystkich aktów urzędowych należących do jego zakresu działania. Uważam tę odpowiedzialność za tak ścisłą i ostrą jak tylko pomyśleć można i spodziewam się, że i wszyscy urzędnicy, którzy tę odpowiedzialność ze mną dzielają nie stracą jej nigdy z oczów.

Niewierność albo nieprzychylność dla konstytucyi i dla konstytucyjnych urzędów ze strony każdego sługi państwa, byłaby więc za to poczytaną i tak skareoną, jak każde inne wykroczenie przeciwko przysiędze służbowej.

Nie wystarczałoby także samo tylko bierne i neutralne zachowanie się sług państwa w obec konstytucyi.

Konstytucya stała się nienaruszoną podstawą prawa publicznego i ponieważ chodzi o utrwalenie nowego porządku prawnego w życiu, więc powinny organa rządowe wierne swoim obowiązkom być także w tym kierunku czynnymi; powinny one w razach, gdzie chodzi o zastosowanie dawniejszych ustaw, wykonywać też ustawy w duchu nowych ustaw zasadniczych, o ile na to tylko treść tychże ustaw i natura sama wypadku pozwala; powinny nawet tam, gdzie chodzi o pozornie niepolityczne zupełnie czynności urzędowe, je wykonywać i starać się działać w duchu tego nowego porządku.

Konstytucyjne państwo powołuje do samoistnej działalności i także urzędnik w państwie konstytucyjnym, jakkolwiek obowiązany jest do regulaminu służbowego i do posłuszeństwa urzędowego swoim przyłożonym, powinien zawsze powodować się duchem konstytucyjnym.

Zgodne będzie z tym duchem, jeżeli urzędnicy sami w odpowiedni sposób podać będą niedostatki, które dostrzegą, i ulepszenia, które uważać będą za potrzebne, gdyż wykonujące bezpośrednio organa mają najlepszą sposobność do poznania potrzeb ludności i do zostania czynnymi współpracownikami przy dziele reformy administracji, które teraz się rozpoczyna. Mogą na to liczyć, że w tym względzie znajdą nie zawsze gotowym do wysłuchania ich przedłożeń, jak z drugiej znowu strony mogą być przekonani, że będą zawsze sumiennym ich rzecznikiem, gdzie będzie chodzić o zachowanie ich uprawnionych interesów. Niezdolni i opieszali urzędnicy będą daremnie szukać pobłażania, podczas kiedy przeciwnie uzdolnieni godnie osiągną stanowisko.

W miarę jak państwo będzie się wzmacniać, będą się powiększać i środki do polepszenia materialnej egzystencji jego sług, jakkolwiek finansowe położenie państwa zobowiązuje do bardzo oszczędnej i ściśle wyrachowanej administracji.

JW. Pan postąpił sobie w myśl cesarskiego rządu, jeżeli uprzytomnisz swoim urzędnikom, właśnie w odniesieniu się do konstytucyjnej przysięgi, powyższe maxymy i nie omieszkaś jak najusilniej im zalecić najściślejszą punktualność i prędkie załatwianie spraw, wyzwolenie się z pod potęgi formalności, wszelką gotowość w stosunkach z publicznością,

bezinteresowną bezstronność i utrzymywanie swojej powagi także przez nienaganne zachowanie się w życiu prywatnym. Stan urzędniczy nie powinien być uważany za stan oddzielający się od publiczności i przez nią unikany, za stan, który autokratycznie i z dumą w obec ludności występuje, lecz za stan potrzebny w służbie publicznej, gotowy do posług, za ulegającego ściśle ustawom konstytucyjnej pomocy. Jeżeli to osiągnie, stanie się najsilniejszym filarem konstytucyjnej idei państwa i będzie mógł wytrwale rozszerzyć miłość ojezyny.

To zaś właśnie zdaje mi się być najpiękniejszą częścią tej misyi, którą mi nasz Najjaśniejszy Cesarz i Pan wraz z urzędem moim powierzył, i dla której wypełnienia wymaga Najjaśniejszy Pan najgorliwszego współdziałania tak ze strony JW. Pana jak i wszystkich podwładnych JW. Pana urzędników i sług.

Raczysz mi JW. Pan w najkrótszym przeciągu czasu złożyć osobne sprawozdanie o wykonaniu powyższego rozporządzenia co do składania deklaracji miasto przysięgi.

Przyjm JW. Pan wyraz najzupełniejszego z mojej strony poważania.

Wiedeń, d. 25. stycznia 1868.

Minister spraw wewnętrznych:
Giskra, n. p.

Dnia 27. b. m. odbyło się 4. posiedzenie delegacji węgierskiej.

Po odczytaniu protokołu przystąpiono do obrad nad regulaminem.

Csengery żąda, żeby odczytano także ustęp wstępny do referatu komisji, ponieważ w tymże jest wzmianka o publiczności i o nieodpowiednim lokalu, które to niedogodności muszą być konieczne usunięte.

Prezydujący przyrzeka, że będzie się o to starał, żeby jak największa ilość publiczności miała przystępu.

§§. 1—13 przyjęto bez ważniejszych zmian

Przy §. 14., który tak opiewa: „Komisya przyjmuje petycje tylko w takich sprawach, które do jej zakresu działania należą, w przeciwnym zaś razie tylko te, które przedłożone zostaną przez jednego z członków w formie wniosku“, zabiera głos Zsedeny objawiając obawę, że w Węgrzech może być ten paragraf w ten sposób tłómaczony, jakoby delegacya chciała rozszerzyć swój zakres działania. Z tego wywiązuje się dyskusya, w której biorą udział Csengery i Pulszky zbijając obawy Zsedenyego. Na ostatek zostaje §. 14. podług wniosku komisji przyjęty.

Nakoniec przyjęto i §. 15—48 bez ważniejszych zmian.

Prezydent zapowiedział przyszłe posiedzenie na dzień 29. na godzinę 11. Na porządku dziennym wybór wiceprezydenta i sekretarzy i obrady nad budżetem przedłożonym przez wspólnego ministra finansów.

Projekt adresu kroackiego sejmiku krajowego obejmuje według telegramu „Pester Lloyd“ dwadzieścia punktów. Sejm oświadcza w nich głównie, że w kwestyi pojednania z Węgrami bierze sobie za podstawę odnośny artykuł ustawy sejmiku krajowego z r. 1861; prosi o wydanie potrzebnych rozporządzeń względem weienienia Dalmaeyi i Pogranicza wojskowego, zastrzega się przeciwko oktrojowaniu regulaminu wyborczego i w ogóle przeciw wszelkiemu oktrojowaniu, i oświadcza w końcu, że jednocześnie przystępuje do wyboru dwunastu członków deputacji regnikolarnej.

Król pruski udzielił d. 28. b. m. prywatną audyencyę akredytowanemu przy dworze pruskim cesarsko-austriackiemu nadwyzczajnemu posłowi i pełnomocnemu ministrowi rzeczywistemu szambelanowi hr. Wimpffen i przyjął z rąk tegoż pismo Cesarza austriackiego, którem tenże potwierdza hrabiego w tym samym charakterze jako posła przy Związku północno-niemieckim.

Korespondent berliński do „Weser Ztg.“ pisze: „Słychać w tutejszych kołach dyplomatycznych, że przedstawienia poczynione przez konsulów jeneralnych mocarstw zachodnich Austrii i Prus w Belgradzie księciu serbskiemu w duchu utrzymania pokoju z Turcyą nie chybiły swojego celu, a tak i z tej strony nie trzeba się obawiać zawikłań. Dobrzeby jednak zrobiono gdyby nie przywiązywano takiej wagi do udziału Prus w usiłowaniach dyplomacji mocarstw zachodnich w Belgradzie, Atenach i Konstantynopolu, jak gdyby Prusy miały jakowyś stały program w sprawach wschodnich przeciwny polityce rosyjskiej.“ Myśl zawarta w ostatnim zdaniu zasługuje na uwagę przypomina bowiem, iż

nie należy się łudzić, aby Prusy opuściły Rosyę stanowczo.

Według najświeższych doniesień parlament celny nie zbierze się przed drugą połową marca i sesya jego ma być krótka, ponieważ będzie mu przedłożony tylko traktat z Austrią i zmiana taryfy.

„France“ jeszcze raz zapewnia w artykule wstępnym, że te trzy wielkie niebezpieczeństwa, które zagrażały pokojowi Europy, mianowicie naruszenie konwencji wrzesniowej, traktatu pragskiego z r. 1866 i traktatu paryskiego z r. 1856, jeżeli nie są całkiem usunięte, to przynajmniej wstrzymane na czas nieoznaczony. Z szczególnym przyciskiem wyraża się tenże dziennik gdzieindziej o trudnościach finansowych, z którymi Włochy mają do walczenia. „France“ nie widzi dla rządu włoskiego innego ratunku, tylko w zredukowaniu czynnego stanu armii z 400.000 na 100.000 ludzi. Na strzeżenie Sycylii i Neapolu wystarczyłoby 50.000 wojska, a drugie 50.000 możnaby rozlokować w najważniejszych punktach Włoch północnych i środkowych. „Etandard“ z widocznym upodobaniem rozprawia o kłopotach finansowych rządu włoskiego, co zdaje się być inspirowanem. „Patrie“ zwraca uwagę, że z kwestyi zachodzących między rządami Prus i Danii jeszcze żadna nie została załatwiona, a więc ani nawet kwestya żądanej przez Prusy gwarancji.

„Monitor“ ogłasza sprawozdanie o położeniu finansowem Francyi. Dług bieżący wynosił z d. 1. grudnia 1867 r. 963 miliony. W skutek wypadków i stosunków wyższego wpływu dochody budżetu z r. 1867 przyniosły o 26 milionów mniej niż było preliminowane. Nadto do wydatków z r. 1867 które potrzebują likwidacyi należy jeszcze zawotowany d. 31. maja kredyt nadwyzczajny w sumie 158 milionów i koszta ekspedycyi do Rzymu, ogółem 189 milionów. Sprawozdanie przypomina rozmaite podwyższenia wydatków w budżecie 1868 i 1869 r. i wyprowadza ztąd potrzebę kredytu dodatkowego w sumie około 82 miliony, do rozdzielienia na te dwa lata.

Dalej sprawozdanie wskazuje potrzebę przeistoczenia materiału wojennego marynarki w interesie obrony kraju i honoru narodowego, i według etatów ministerstw wojny i marynarki potrzebną jest suma 187 milionów, która byłaby na ten cel użyta. Lecz znaczyłyby to ludzić się gdyby sądzono, że przez użycie tych sum wszystkiemu już zadośćuczynione będzie; jednak co najważniejsze w przedmiocie uzbrojenia, byłoby pokryte. Mniej naglące uzupełnienie będzie postępowało w stosunku do corocznych źródeł pomocniczych. Sprawozdanie nadmienia, że pożyczka w sumie 440 milionów wystarczyłaby na wszelkie potrzeby. Fundusze kasy dotacyjnej armii nie są rozporządzalne. Pożyczka mogłaby być osiągnięta w drodze subskrypcyi publicznej. Sprawozdanie proponuje rozłożyć wpłaty pożyczkowe na 20 rat miesięcznych.

Co do pożyczki meksykańskiej sprawozdanie mówi, że posiadający obligacye mają niezaprzeczone prawo do rent deponowanych w kasie konsygnacyjnej w sumie 1,680.000 tudzież do 5 milionów w kasie likwidacyjnej.

Inne pretensye nie są prawnie umotywowane i polegają tylko na względach moralnych. Cesarz postanowił aby rada stanu zbadała rzecz w zasadzie a od jej decyzji będzie zależał sposób wypłaty i wysokość wynagrodzenia.

Sprawozdanie kończy się następującymi słowy: Patriotyzm kraju przyjmie na siebie wielką ofiarę, lecz pozyska lepszą rękomię pokoju, mianowicie tę, którą daje potęga. Ale nie będzie to pokój bez wyczynku, podejrzliwy, podczas którego każdy naród z obawy zajęcia nie przestaje niszczyć swój dobrobyt i kredyt; będzie to pokój bezpieczny, płodny, polegający na wzajemnem porozumieniu i wzajemnym szacunku, jakiego Jego Ces. Mość w swojej dojrzałej mądrości pragnął i do jakiego dąży.

Drogą telegraficzną donoszą, że do dzienników paryskich przysłało przed kilkoma dniami ulotną kartkę z następującym napisem: Nr. 1. wolność, równość, braterstwo. Paryż — Rzeczpospolita. Kartka ta odbita na prasie ręcznej zawierała najprzód przesadny obraz cierpień kraju, skreślony najgorszą francuzczyzną, a dalej wezwanie narodu do zamordowania nie tylko Cesarza, lecz w ogóle wszystkich wykonawców władzy politycznej, którzy przedsięwzięli aresztowania. Pamflet ten płód jakiejś szalonej głowy może jednakże wiele narobić złego jeżeli podług życzenia komitetu zostanie rozpowszechniony i w nie-

(222) Kundmachung. (3)

Nr. 3766. Mit dem Erlasse des hohen Handelsministeriums vom 23. December 1867 Z. 21931-2353 ist das Postfrachtgeld für ein Pferd und eine einfache Post für die Periode vom 1. Jänner bis Ende Juni 1868 in Westgalizien mit 1 fl. 24 kr. .. Ostgalizien .. 1 .. 6 .. und in der Bukowina .. 1 .. 4 .. öst. W. festgesetzt worden.

Von der k. k. Statthalterei.
Lemberg, am 19. Jänner 1868.

Obwieszczenie.

Nr. 3766. Rozporządzeniem wysokiego Ministerstwa handlu z 23. grudnia 1867 l. 21931 - 2353 ustanowiona została taksa jazdy pocztowej od jednego konia i pojedynczej poczty na czas od 1go stycznia do końca czerwca 1868:

w Galicyi zachodniej na . . . 1 zł. 24 kr.
" Galicyi wschodniej " . . . 1 " 6 "
a " Bukowinie " . . . 1 " 4 " w. a.

Z c. k. Namiestnictwa.
Lwów, dnia 19. stycznia 1868.

(198) Kundmachung. (3)

Nr. 965. Man hat wahrgenommen, daß die bestehenden Bestimmungen, wornach recommandirte Briefe nach Belgien mit einem Couvert versehen und mindestens mit zwei gleichen und deutlichen in Siegellack ausgedrückten Siegeln verschlossen sein müssen, häufig außer Acht gelassen werden.

Die k. k. Postämter werden daher angewiesen nur solche recommandirte Briefe anzunehmen, welche in obiger Weise vorchriftsmäßig verschlossen sind.

Was hie mit zur allgemeinen Kenntniß gebracht wird.

Von der k. k. galiz. Post-Direction.
Lemberg, am 20. Jänner 1868.

Obwieszczenie.

L. 965. Spostrzeżono, że istniejące przepisy, według których listy rekomendowane do Belgii osobną kopertą i przynajmniej dwoma jedną i tą samą pieczęcią w laku wyraźnie wyciętymi pieczęciami zaopatrzone być muszą, często nie bywają przestrzegane.

Dla tego otrzymały c. k. urzęda pocztowe nakaz, tylko takie polecane listy przyjmować, które w wyżej opisany sposób podług przepisów zamknięte są. Co się niniejszem do powszechnej wiadomości podaje.

Z c. k. galic. Dyrekcji pocztowej.
Lwów, dnia 20. stycznia 1868.

(190) E d y k t. (3)

Nr. 3809-3811. C. k. sąd powiatowy w Jarosławiu podaje do wiadomości, że na dniu 9. stycznia 1845 Domicela Anastazy Błaszevska w Jarosławiu bez pozostawienia ostatniej woli rozporządzenia zmarła. Gdy tutejszemu sądowi nie wiadomo, czyli i którym osobom do spadku po niej pozostałego prawo przysłuży, przeto wzywa się wszystkich, którzy z jakiegokolwiek tytułu prawnego do tego spadku prawo sobie roszczą, ażeby w przeciągu roku od dnia niżej oznaczonego poczawszy swoje prawa spadkowe w tym sądzie zgłosili i wykazując takowe oświadczenie do spadku tem pewniej wnieśli, ile że w razie przeciwnym spadek, dla którego tutejszy pan adwokat krajowy Dr. Myszkowski kuratorem ustanowiony został, a spadkobiercami, którzy oświadczenie do spadku wniosą i tytuł do prawa spadkowego wykażą, prze-

prowadzony i tymże przyznany część spadku nie objęta zaś, lub gdyby nikt oświadczenia nie wniósł, cały spadek jako bezdziedziczny państwu oddany zostanie. Z. c. k. sadu powiatowego.
Jarosław, dnia 10 stycznia 1868.

(204) Obwieszczenie. (1)

Nr. 16217. C. k. sąd obwodowy Tarnopolski niewiadomych co do miejsca pobytu, jako to: Jędrzeja Gurskiego, Franciszka Rusieckiego, Wincen-tego Szczepkowskiego i Józefę z Kątskich Gorską niniejszem uwiadamia, iż przeciw tymże pod dniem 19. grudnia 1867 l. 16217 w tutejszym sądzie przez Jana Joczę, Józefę Joczową, Teresę z Joczów Stroniską Izidora Nowe, Wihelma Rafała Nowe, Kamilę Nowe i Edwarda Litynskiego pozew o wykreślenie kwot 2000 złp., 10000 złp., 5000 złp. 341 złp. 26 gr., 176 złp. 12 1/2 gr., 719 złp. ze wszystkimi nadciągarami ze stanu dłużnego części dóbr Kasperowce wniesiony i na takowy termin do ustnej rozprawy na dzień 10go marca 1868 — 10. godzinę przed południem wyznaczonym został.

Ponieważ miejsce pobytu pozwanych niewiadome jest, przeto tymże obrońca sądowy w osobie p. adwokata Dra. Weissteina, zastępcą tego zaś p. adwokata Dr. Schmidt niebezpieczeństwem i na kosztach pozwanych ustanowiony został, z którym spór wymieniony według ustaw sądowego postępowania przeprowadzony będzie.

Upomina się zatem z miejsca pobytu nieznanych pozwanych, by ustanowionemu sobie obrońcy pisma i inne dowody ku obronie praw swoich służące wcześniej udzielił, lub innego sobie obrońcę obrat, tego sądowi temu oznajmił i wszystkie ku obronie swojej służące kroki poczynił, inaczej skutki zaniedbania swej winie przypisać będą musieli.
Tarnopol, dnia 23. grudnia 1867.

Doniesienia prywatne.**Kundmachung.**

Der Verwaltungsrath der k. k. privil. galic. Carl Ludwigs-Bahn beabsichtigt den Bau des definitiven Aufnamengebäudes am Stationsplatze in Rzeszów, nach Einheitspreisen hintanzugeben.

Das betreffende Project, welches bis 15. Februar l. J. zur Einsicht der P. T. Offerenten bei der unterzeichneten Betriebs-Direction bereit liegt, weist das Erforderniß von 31604 fl. 47 kr. öst. Währ. nach.

Der Bau muß derart betrieben werden, daß gleich nach Bekanntgabe der Bauerstehung mit der Abtragung des bestehenden Provisoriums und Adaptirung der für die Dauer der Herstellung des Neubaus zur Ausübung des Verkehrs dienste stehen bleibenden Theiles begonnen, und der Neubau in seiner ganzen Ausdehnung bis Ende October 1868 unter Dach gebracht, und die Keller sowie die ebenerdigen Localitäten zu diesem Termine von Innen in benutzbaren Stand für den Verkehr übergeben werden können.

Für die gänzliche Vollendung des Neubaus wird als nicht zu überschreitender der 30te Juni 1869 festgesetzt.

Die schriftlichen, versehenen und mit der Stempelmarke von 50 kr. versehenen Anbote zur Uebernahme dieses Baues werden bei der unterzeichneten Betriebs-Direction am 15. Februar 1868 bis 12 Uhr Mittags entgegengenommen.

Diese Anbote müssen mit einem Badium von 1600 fl. öst. W. beiegt sein, welches sowohl im Baaren oder in börsenfähigen Papieren nach dem Tagescurse berechnet, als auch in einem Triagscheine eines öffentlichen Bank-Institutes geleistet werden kann.

Der Anbot muß die Erklärung enthalten, ob und um welchen Procenten-Nachlaß von der nach den eingesehenen Einheitspreisen berechneten Baurechnungssumme, der Offerent geneigt ist, den in Rede stehenden Neubau sammt Nebenarbeiten zu übernehmen.

Es muß dieser Erklärung auch beigefügt werden, daß der Anbotsteller bis zu dem Zeitpunkte, an welchem diese Entscheidung über die Annahme des Offertes bekannt gegeben werden wird, im Worte bleibt.

Die Einsichtnahme des Projectes ist durch die Unterfertigung sämtlicher Beilagen desselben zu bestätigen.

Der Verwaltungsrath behält sich vor, die gemachten Anträge zurückzuweisen, und wird sich überhaupt bei der allensfälligen Wahl des Unternehmers von der Ziffer des Angebotes allein, nicht bestimmen lassen.

Lemberg, am 27. Jänner 1868.

Betriebs-Direction der k. k. priv. galiz. Carl Ludwigs-Bahn.

Obwieszczenie.

Rada Zawiadowcza c. k. uprzywil. kolei galic. Karola Ludwika zamierza oddać budowę dworca na stacji Rzeszowskiej według obliczeń jednostkowych.

Dotyczący projekt, który pp. oferenci do dnia 15. lutego r. b. u podpisanej dyrekcji ruchu przejrzeć mogą, wykazuje potrzebną do tej budowy sumą 31.604 zł. 47 cent. w. a.

Ta budowa musi być tak prowadzoną, ażeby zaraz po ogłoszeniu przyjętej oferty zniesienie części istniejącego prowizorycznego budynku i urządzenie drugiej części tegoż, do wykonania służby ruchu podczas budowy, natychmiast rozpoczętem było, — sama zaś budowa nowego dworca musi być w ten sposób przeprowadzoną, ażeby ten budynek z dniem ostatniego października 1868 r. pod dachem stanął, piwnice zaś, jako też parterowa część tegoż budynku wewnątrz tak dalece wykończoną, ażeby do wykonania służby ruchu w tym samym terminie oddaną być mogła.

Do zupełnego wykończenia tej budowy przeznacza się jako termin niedozwony dzień 30. czerwca 1869 r.

Pisemne, opieczetowane i marką 50 kr. ostemplowane oferty na tę budowę przyjmować będzie podpisana Dyrekcja na dniu 15go lutego r. b. do godziny 12tej przed południem.

Oferty muszą być zaopatrzone w wadyum 1600 zł. wal. austr., które albo w gotówce, albo w papierach giełdowych według kursu obliczonych, albo w asygnatach publicznych zakładów bankowych, złożone być może.

Oferta musi zawierać oświadczenie, czyli jakie procenta oferent przy objęciu wskazanej budowy wraz z wszelkimi potrzebnymi robotami ubocznymi od sumy według przejrzanych cen jednostkowych obliczonej, opuścić zamierza.

W końcu musi być w ofercie wyrażonym, że przedsiębiorca aż do ostatecznego rozstrzygnięcia względem oddania tej budowy, od oferty nie cofnie się.

Przejrzenie projektów musi być stwierdzone własnoręcznym podpisem wszystkich dotyczących się tegoż alegatów.

Rada Zawiadowcza zastrzega sobie prawo poczynione wnioski odrzucić i w ogólności przy wyborze przedsiębiorcy nie wiązać się jedynie niskością oferowanej ceny.

Lwów, dnia 27. stycznia 1868.

Dyrekcja ruchu c. k. uprz. kolei galic. Karola Ludwika. (233—1)

C. k. uprzywil. galic. Akcyjny Bank Hypoteczny.

Odpowiadając na wszechstronne zapytania, podaje do powszechnej wiadomości, iż dla dogodności gmin, korporacji i zakładów, chcących lokować kapitały w listach hypotecznych c. k. uprzyw. galic. Akcyjnego Banku hypotecznego, listy takowe na rzecz wspomnianych osób winkulowane być mogą, a Bank hypoteczny zarządził, by wypłata kuponów od winkulowanych listów hypotecznych nastąpiła nietylko w kasie głównej Banku we Lwowie, ale nadto we wszystkich miastach powiatowych, według żądania właścicieli tychże listów hypotecznych. (113—6)

Konkurs na stypendya.

Niżej podpisany kurator fundacyi stypendyalnej s. p. Piotra Więclawskiego ogłasza, że na bieżący rok szkolny są trzy stypendya do rozdania po 150 zł. jedno dla techników, jedno dla słuchaczy wydziału lekarskiego a jedno dla ucznia szkoły dublańskiej. Prawo ubiegania się o te stypendya przysłuży tylko młodzieży polskiej obrz. rzymsko-katolickiego w Galicyi urodzonej.

(220—2) Napoleon Raciborski.